

сільського господарства, за намагання збудувати самостійну Українську державу, за бажання збереження української культури.

Наслідками штучно організованого голоду, за наказом Сталіна, стали втрати українців у частині ненароджених понад семи мільйонів в Україні та трьох мільйонів українців поза межами: Кубань, Нижнє Поволжя, що були заселені українцями.

За визначенням геноцид - «це дії, що чиняться з наміром знищити яку-небудь національну, етнічну, расову або релігійну групу як таку шляхом вбивства членів такої групи, заподіяння серйозних тілесних ушкоджень або розумового розладу членам такої групи, навмисного створення для якої-небудь групи таких життєвих умов, що розраховані на цілковите або часткове фізичне винищення її, запровадження заходів, розрахованих на запобігання народженню дітей у середовищі такої групи, насильна передача дітей з однієї групи людей в іншу».

Голодомор 1932-1933р.р.- це фізичне вбивство людей, порушення генетичного фонду нації.

Голодомор - це руйнація свідомості, психіки українців, які вижили в часи тоталітарного комуністичного режиму, з почуттям провини за вчинки задля виживання. У фільмі «Ціна правди» є епізоди, де маленькі діти варять їжу з м'язів померлого брата, в черзі за скибочкою хліба майже вбивають людину. Тобто на тлі голоду поширювався канібалізм, втрачалось співчуття, щезала воля.

Голодомор - це руйнація устрою життя українського народу, традицій української родини, це злам зв'язку поколінь українців, це руйнація духовності народу, це страх, який надовго в'ївся у свідомість людей та породжує масову безнадію та моральну податливість. Дотепер в багатьох родинах з покоління в покоління передається страх голоду та намагання мати продукти «про запас».

Отже, наслідки та спогади про Голодомор 1932-1933р.р. в Україні живуть у нашій підсвідомості, генетичній пам'яті. Ми - нащадки тих, хто вижив, не маємо права забувати болючі сторінки життя минулого, бо вони є невід'ємною частиною нашого сьогодення та майбутнього.

Шишков Олександр Леонідович
Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. Шерстюк С.В.
Державний біотехнологічний університет

ПОБУДОВА ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

В різних країнах світу основи правової держави склалися по-різному, однак всюди у цих процесах загальним було одне – це рух до свободи, свідоме прагнення ліквідувати тоталітаризм держави, змусити її поважати права громадян.

Побудова в Україні правової держави юридично означає реальне (дійсне, а не на папері) визнання свободи людини та суспільства від необмеженого втручання держави в їх справи. Суттєвою рисою сучасної правової держави є відображення, забезпечення та захист невід'ємних прав людини, її «самоцінності». Це питання особливо гостро й актуально постало в умовах війни.

Правова держава – це не лише певний або черговий етап у становленні і розвитку державності нашої країни. Правову державу не можна просто проголосити – вона повинна реально скластися як певний результат економічних, політичних, державних, соціальних та культурних реформ; реальної зміни взаємовідносин між громадянами та державними інституціями, між громадянським суспільством, державою та громадянином. При цьому, взаємовідносини правової держави та громадянського суспільства повинні здійснюватися виключно на основі норм права та законності, що є не засобом нав'язування державної авторитарної волі, а як прояв народовладдя, результат рівного і справедливого масштабу свободи.

Сучасний тип правової держави характеризується соціальною спрямованістю, демократичним режимом формування органів державної влади та управління, а, відповідно, й здійсненням державної влади, правовою формою та правовим характером державної діяльності.

Сучасні держави найбільш розвинутих та демократичних суспільств забезпечують задоволення усіх базових загальнолюдських потреб, реальне здійснення й захист основних прав людини тощо. Начебто всі ці позиції на сьогодні мають своє відображення в законодавчих та нормативно-правових актах України, але їх єдина спільна вада – вони практично не виконуються, на жаль. На нашу думку, однією з найбільш проблем у побудові правової держави в Україні є як раз здійснення (реалізація) норм права, саме правозастосовча функція або функція виконання. Кожна нова влада, прийшовши до влади, намагається змінити саме законодавство, а не побудувати дієві інститути виконавчої влади, які б саме займалися реальним втіленням тих чи інших норм права у повсякденне життя держави і громадянина. До того ж, всі законодавчі та підзаконні нормативно-правові акти повинні відповідати реальним потребам суспільства і громадянина, а не певному прошарку суспільства – можновладців та олігархів.

Особливе значення також має державний правопорядок та державна дисципліна. Від їх рівня у значні мірі залежать успіхи і в економічній, і в соціальній, і в юридичній сфері існування держави. Державна дисципліна та правопорядок тісно пов'язані між собою і характеризують взаємозв'язок громадянина, суспільства і держави. І, головним в цьому ланцюжку є рівність усіх перед законом! Саме над цим, на нашу думку, необхідно зараз працювати розбудовуючи правову державу в Україні. Зміцнення правової основи державного та громадського життя в Україні в першу чергу залежить від стану законності та правопорядку, особливо в роботі державних органів влади та

управління. Порушення законності в їх роботі, особливо, коли вони стають системними, заважають здійсненню функцій правової держави, знижують престиж держави та її влади серед населення, породжують безвідповідальність і, навіть, в ряді випадків безкарність. Все зазначене є реальними перешкодами у побудові правової держави в Україні.

Отже, чи не основною вимогою в розбудові правової держави Україна, є найсуворіше дотримання і виконання законів та інших, заснованих на законах нормативно-правових та індивідуальних актів; зміцнення державної дисципліни та втілення реальної рівності всіх перед законом.

Правова держава – це держава, в якій реально і беззаперечно панує право і закон. Саме такою повинна стати Україна вже найближчим часом.